

Sygn. akt: II AKa 148/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SSA Małgorzata Niementowska (spr.) SSA Mirosław Ziaja
Protokolant	Mateusz Dejas

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Katowice-Wschód w Katowicach Jacka Pandela

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2022 r. sprawy

1. **P. D.**, s. G. i B., urodzonego (...) w K., oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

2. **M. T.**, s. Z. i A., urodzonego (...) w K., oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

na skutek apelacji prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 15 grudnia 2021 roku, sygn. akt V K 138/21

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 i na mocy art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umarza postępowanie karne wobec oskarżonych P. D. i M. T. o czyn polegający na tym, że w dniu 24 grudnia 2019 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wylamaniu zamka w drzwiach wdarli się do mieszkania S. P. zakłócając jego mir domowy czym wyczerpali znamiona art. 193 k.k.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata K. L. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu P. D. w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Katowicach) na rzecz adwokata W. M. – Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. T. w postępowaniu odwoławczym;

5. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Mirosław Ziaja

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 148/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 grudnia 2021 sygn. akt. V K 138/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut prokuratora: - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku przez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

-argumenty podniesione w apelacji prokuratora okazały się niezasadne. Na wstępie, zaznaczyć należy, iż środek zaskarżenia miał polemiczny charakter w kwestii dokonanej przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego, zwłaszcza, że sprawa przeciwko oskarżonym opierała się w głównej mierze na analizie zeznań świadków zwłaszcza pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych;

- słusznie uczynił sąd I instancji odmawiając w przeważającej części zeznaniom pokrzywdzonego S. P., które w zależności od etapu postępowania na jakim były składane zawierały coraz to nowe elementy dotyczące przebiegu zdarzenia. Sąd I instancji szczegółowo oceniając zeznania pokrzywdzonego wskazał na ich zróżnicowanie czemu dał wyraz na kartach uzasadnienia w sekcji 2.2, stąd nie ma potrzeby szczegółowego powielania rozważań sądu. Dość wspomnieć, że:

a.pokrzywdzony w postępowaniu przygotowawczym składając zawiadomienie o przestępstwie stwierdził, że oskarżeni wdarli się do jego mieszkania siłą, a następnie pobawiwszy go metalowym prętem po stopach zabrali dwie reklamówki z produktami spożywczymi stanowiące paczkę żywnościową – dar z kościoła oraz reklamówkę z zakupami. O ile bezspornym jest to, że oskarżeni bezprawnie wdarli się do mieszkania pokrzywdzonego o czym świadczy protokół oględzin miejsca zdarzenia i dokumentacja fotograficzna zniszczonych drzwi to już w kontekście tej samej dokumentacji fotograficznej i późniejszych zeznań pokrzywdzonego, zeznań świadka

A. G. oraz wyjaśnień oskarżonych w części uznanej za wiarygodne fakt stosowania przemocy wobec S. P. oraz zaboru przedmiotowych reklamówek jawi się jako niewiarygodny. Abstrahując od późniejszych, znacznie ubogaconych zeznań pokrzywdzonego w zabrane mu przedmioty wskazać należy na dokumentację fotograficzną z miejsca zdarzenia. W myśl zeznań pokrzywdzonego paczka żywnościowa w formie zapakowanej reklamówki oraz jego zakupy miały stać w kuchni obok szafek. Na zdjęciu kuchni pokrzywdzonego widać jedną reklamówkę, umiejscowioną na podłodze i wypełnioną po brzegi jakimiś przedmiotami. Ani w toku postępowania przygotowawczego-prokurator ani w toku postępowania sądowego- sąd nie ustalił, co to za reklamówka, jakie rzeczy się w niej znajdowały, czy stanowiła ona jedną z paczek żywnościowych oskarżonego czy też zawierała rzeczy nie mające związku z popełnionym przestępstwem. Pokrzywdzony na tę okoliczność nie został wówczas przesłuchany a obecnie wobec zmienności jego zeznań na dalszych etapach postępowania, co związane jest z deficytami poznawczymi świadka oraz zaburzeniami w sferze emocjonalnej wyjaśnienie powyższej kwestii czyni niemożliwą. I tu pojawia się pierwsza wątpliwość co do wiarygodności świadka oraz co do tego jakie produkty żywnościowe zostały zabrane z jego mieszkania, czy były one zgromadzone w dwóch reklamówkach czy w jednej i czy w ogóle do zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego doszło. Wątpliwość tą umacniają zeznania A. G., która podała, że „przez mieszkanie pokrzywdzonego przewijało się wiele osób”, „różni przychodzili tam spożywać alkohol,

a on mówił potem, że go okradli”. Bezsprzecznie zatem jest, że powyższa sytuacja nie była wyjątkiem a podejrzenia o kradzież jego mienia podały pod adresem różnych osób. Druga wątpliwość przy ocenie zeznań pokrzywdzonego złożonych na etapie postępowania przygotowawczego pojawia się odnośnie stosowania przemocy przez napastników wobec niego. Pokrzywdzony podał do protokołu, że był bity metalowym prętem po piętach przez P. D., którego określił jako „tego drugiego”, jednocześnie pomimo, że jak sam mówił „był obolały i piety go bolały” nie okazał doznanych według niego obrażeń policjantom przybyłym na miejsce zdarzenia ani nie prosił o interwencję medyczną pomimo, że 20 uderzeń metalowym prętem w stopy powinno spowodować jakieś obrażenia a już na pewno pozostawić widoczne ślady czy to w postaci opuchlizny, zaczerwienienia czy też krwiałków podskórnych. Trzecia wątpliwość, co do wiarygodności składanych w postępowaniu przygotowawczym zeznań na skutek zdolności postrzegania ukształtowanej na niższym poziomie niż przeciętny, pojawia się na kanwie wskazywania, podawania danych personalnych i opisywania przez pokrzywdzonego napastników. I tak pokrzywdzony nie ma wątpliwości, że jednym ze sprawców był M. T., co do drugiego oświadcza, że nie może podać jego danych do sporządzenia portretu pamięciowego, bo twarzy nie widział, a nadto on pierwszy wyszedł z mieszkania. Trudno dać wiarę temu zwłaszcza w kontekście, że to właśnie ten mężczyzna miał uderzać go prętem po piętach a następnie zabrał reklamówki i wyniósł je z mieszkania. Na marginesie wskazać jedynie należy, że w

czasie okazania oskarżonego P. D. w postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzonemu ten ostatni bezbłędnie go rozpoznaje, oświadczając „ od razu go rozpoznałem po uszach oraz twarzy”. Powyższe zachowanie pokrzywdzonego jest niezrozumiałe, albowiem z P. D. tak jak z M. T. pokrzywdzony utrzymywał wcześniej stosunki i w/w bywali w jego mieszkaniu gdzie wspólnie spożywali alkohol. Wynika to nie tylko z wyjaśnień oskarżonych uznanych w tej części za prawdziwe ale i z zeznań A. G., która spotykała oskarżonych w mieszkaniu pokrzywdzonego w czasie kiedy składała mu wizytę. Opisała nawet sytuację, podczas której nawet razem wyszli z mieszkania pokrzywdzonego. W tym stanie rzeczy trudno, jak chce skarżący, dać wiarę zeznaniom pokrzywdzonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym tylko dlatego, że z opinii biegłej psycholog wynika, iż zeznania pokrzywdzonego złożone tuż po zdarzeniu należy uznać za najbardziej wiarygodne. To prawda, że w kontekście późniejszych zeznań pokrzywdzonego te pierwsze składane „na gorąco” powinny być najbardziej wiarygodne ale to nie znaczy, że są prawdziwe. Już tylko wskazane wyżej wątpliwości jakich nabrał sąd I instancji i sąd odwoławczy odnośnie pierwszych zeznań, poddają ich prawdziwość w wątpliwość, które umacniane są dalszymi rozbieżnościami pojawiającymi się w zeznaniach składanych przed sądem;

b. dalsze zeznania składane przez pokrzywdzonego przed sądem zarówno przy pierwszym rozpoznaniu sprawy jak i

przy drugim diametralnie różnią się od tych składanych pierwotnie. I tak już okoliczności towarzyszące wejściu do mieszkania oskarżonych przedstawione są w odmienny sposób. W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzony spał jak oskarżeni dobijali się do drzwi wejściowych i domagali się wpuszczenia ich do mieszkania, a przed sądem pokrzywdzony oświadczył, że w tym czasie gdy oskarżeni wtargnęli do mieszkania pił kawę, a zatem nie spał. Jego zeznania ewaluowały także jeżeli chodzi o zabór rzeczy, które stanowiły jego własność oraz w kwestii podziału zdarzenia na etapy. W myśl jego późniejszych zeznań nie tylko oskarżeni mieli zabrać nieporównanie więcej rzeczy w tym pieniądze w kwocie 300 zł, telefon komórkowy, przedmioty z szafek znajdujących się w kuchni, sprzętu RTV, modeli samochodzików, maszynki do włosów, anten należących do A. G. czy rozpruciu skarbonki i zabranii jej zawartości. Nadto pokrzywdzony podzielił zdarzenie na dwie części twierdząc, że najpierw oskarżeni zabrali pieniądze, telefon, rzeczy z szafek, reklamówki opuścili jego mieszkanie, a następnie po jakimś czasie do niego wrócili i zabrali telewizor, dekodery, DVD i anteny. Również nie bez znaczenia jest kwestia rzekomych obrażeń jakich miał doznać pokrzywdzony, które wymagały interwencji pogotowia ratunkowego wezwanego zdaniem S. P. przez A. G., czemu ta ostatnia zaprzeczyła. Jej zeznania zgodne są natomiast z zeznaniami interweniujących policjantów, którzy podali, że nie widzieli u pokrzywdzonego żadnych obrażeń, on sam nie zgłaszał takowych a gdyby sami stwierdzili, że interwencja medyczna

jest konieczna to niezwłocznie by to uczynili. Taka interwencja nie była konieczna i służby medyczne nie zostały wezwane do pokrzywdzonego;

c. zeznania świadka S. P. w świetle w/w ustaleń zwłaszcza zeznań A. G., K. G., M. S. czy B. T. (potwierdzającej, że pokrzywdzony utrzymywał stosunki koleżeńskie z P. D.) oraz wyjaśnień oskarżonych jawią się w przeważającej mierze jako niewiarygodne. Wątpliwości dotyczące faktu zaboru przez oskarżonych dwóch reklamówek z artykułami spożywczymi i poprzedzonego stosowaniem przemocy wobec pokrzywdzonego są w świetle zeznań tak duże i finalnie nie rozwiane, że należało je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych;

- w świetle powyższych rozważań podzielić należy ustalenia sądu I instancji, że brak jest w niniejszej sprawie dowodów pozwalających na jednoznaczne i bezsporne poczynienie ustaleń, co do sprawstwa oskarżonych w kontekście zarzucanego im czynu. Za takie nie mogą być bowiem jak chce skarżący uznane zeznania pokrzywdzonego z postępowania przygotowawczego, nie wspominając już o tych zeznaniach, które składał w postępowaniu przed sądem, a także przyznanie się oskarżonych, na co wskazuje w apelacji prokurator. Po pierwsze nie zawsze wygłoszona przez podejrzanego czy oskarżonego formuła „zarzut zrozumiałem, przyznaję się do zarzucanego mi czynu czy czynów”, w kontekście dalszego ciągu składanych wyjaśnień winna być utożsamiana z przyznaniem się do wszystkich znamion zarzucanego

mu czynu. Po drugie w niniejszej sprawie podejrzani składając wyjaśnienia jasno określili do czego się przyznają. I tak P. D. oświadczył „przyznaję się do wyłamania drzwi”, „przyznaję się do wyważenia drzwi”, „wpadliśmy na pomysł, żeby iść do P. napić się wódki, tam wszyscy chodzą”. Z kolei M. T. podał „do części mogę się przyznać... żadnych rzeczy nie zabierałem”, przyznał się natomiast do wyważenia drzwi. W tym stanie rzeczy trudno zgodzić się ze skarżącą, że oskarżeni przyznali się do dokonania rozboju, a sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uniewinniając oskarżonych od popełnienia rozboju;

- pomimo niepodzielania zarzutów skarżącej, apelacja prokuratora okazała się o tyle zasadna, że wyrok w niniejszej sprawie został uchylony i postępowanie wobec oskarżonych zostało umorzone z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość ich zachowania. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oskarżeni naruszyli mir domowy pokrzywdzonego S. P. wdzierając się do jego mieszkania wbrew jego woli. Powyższe wynika nie tylko z zeznań S. P. ale również z wyjaśnień oskarżonych, protokołu oględzin miejsca zdarzenia, w tym drzwi wejściowych do mieszkania S. P., uzupełnionych dodatkowo dokumentacją fotograficzną, które to dowody łącznie składają się na obraz inkryminowanego zdarzenia. Dla oceny tego zdarzenia nie bez wpływu pozostają zeznania A. G., K. G., M. S., które słusznie zostały uznane przez sąd meriti za wiarygodne. Powyższa kwestia pozostała jednak poza rozważaniami sądu I instancji. Sąd odwoławczy uznając, że oskarżeni w dniu 24 grudnia 2019 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu po

uprzednim wylamaniu zamka w drzwiach wdarli się do mieszkania S. P. zakłócając jego mir domowy czym wyczerpali znamiona art. 193 k.k. umorzył wobec nich postępowanie z uwagi na znikomą społeczną szkodliwość przypisanego im czynu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu jest nieodłączną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki, bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2005 r. II AKa 455/04). Podzielając stanowisko przedstawione wyżej sąd odwoławczy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonych wziął pod uwagę okoliczności wyznaczające jej stopień, które zostały przez ustawodawcę określone w art.115§2 k.k. Ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania się powinna być zawsze oceną całościową. Ustalając rozmiar grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu sąd miał w polu widzenia fakt, że oskarżeni znali się z pokrzywdzonym, wielokrotnie odwiedzali go w jego mieszkaniu, gdzie wspólnie spożywali alkohol. Co znamienne nawet zdarzenie będące przedmiotem niniejszej sprawy nie

zakończyło tej koleżeńskiej relacji. Oskarżeni nie tylko bywali dalej w mieszkaniu pokrzywdzonego i to bezpośrednio po tym jak naruszyli jego mir domowy. Mało tego, o tym ,że sprawca zdarzenia rzekomego rozboju przebywa w jego mieszkaniu, pokrzywdzony nie poinformował obecnego wówczas w mieszkaniu policjanta. Oskarżeni natomiast poczuli się do winy za gwałtowne wtargnięcie do mieszkania pokrzywdzonego i podjęli nawet próby naprawy zepsutego na skutek wdarcia się do mieszkania zamka.

Mając na uwadze powyższe rozważania i uwzględniając wszystkie okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., sąd uznał stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej za znikomy nie będący realnym i poważnym zagrożeniem dla porządku prawnego.

Wniosek

Wniosek prokuratora o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek niezasadny z powodów wskazanych w sekcji 3.1

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

4.1.

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok w punkcie 1 i na mocy art. 17 § # art. 437 § 2 k.p.k.

	1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonych P. D. i M. T. o czyn polegający na tym, że w dniu 24 grudnia 2019 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim wylamaniu zamka w drzwiach wdarli się do mieszkania S. P. zakłócając jego mir domowy czym wyczerpali znamiona art. 193 k.k.;	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Powody uchylenia wyroku i umorzenia postępowania jak w punkcie 3.1		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa	

7. PODPIS	
SSA Małgorzata Niementowska SSA Robert Kirejew SSA Mirosław Ziaja	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana